

CON ONG

tuần báo trào phúng đời lập

môn bài nhà nước cấp số 3716/TBTT/CHBCI

Số 32

10 tờ

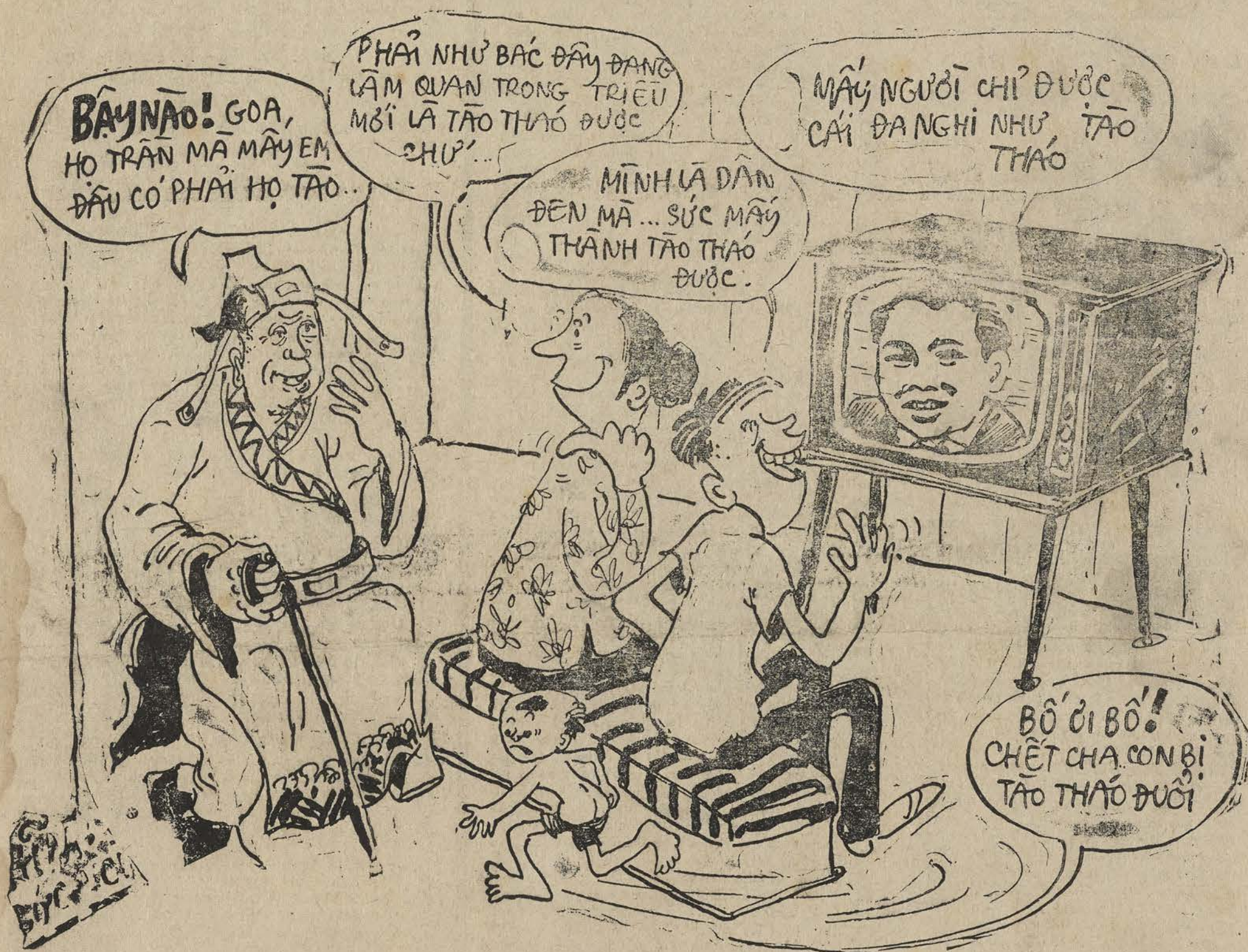
Tuần lễ từ 3-8
đến 9-8-1968

Chủ tiem : MINH VÔ

Đầu bép : THƯƠNG SINH

CỬA TIEM : 101 VÔ TÁNH SAIGON O

ÔNG NƠI : 91.905

BẬY NÀO! GOA,
HO TRẦN MÃ MÂY EM
ĐẬU CỎ PHẢI HO TẠO...

PHẢI NHƯ BÁC ĐÂY ĐANG
LÀM QUAN TRONG TRIỀU
MỠI LÃ TẠO THẢO ĐƯỢC
CHƯ?

MẤY NGƯỜI CHỈ ĐƯỢC
CÁI ĐANG NHÌ NHƯ TẠO
THẢO

MÌNH LÃ DÂN
ĐEN MÃ... SỨC MẤY
THÀNH TẠO THẢO
ĐƯỢC.

BÔ ƠI BÔ!
CHẾT CHA CON BỊ
TẠO THẢO ĐUỐI

nên theo phép xử thế của người xưa

Ông Ngoại trưởng của nước Giao Chi có lời khuyên các vị Bô Lão và Nhi Đồng, không nên nặng lời khi nói tới người Mỹ. Không có lời nào phản đối, nghĩa là các cụ trong dân đã ngầm có một sự đồng ý.

Con Ong cũng đồng ý với ông Ngoại Trưởng. Mỹ rất có đồng thiện chí. Chúng ta nặng lời với Mỹ, chúng ta sẽ làm nhục thiện chí của nước Đồng minh vĩ đại. Chúng ta cần phải nhẹ lời, nói với Mỹ cần phải những lời âu yếm, thuộc loại thì thầm bên gối. Như vậy, thiện chí của Mỹ mới vươn lên, càng dài, càng cao và thẳng băng,

Mỹ làm việc gì cũng có rất nhiều thiện chí. Đứa nào mà nghi ngờ thiện chí của Mỹ, đứa ấy là con Tào Tháo. Như là gần đây, Mỹ rút phứt cái nút chặn xâm nhập ở Khe Sanh, nghĩa là Mỹ đã dừng lại mưu của một ông Tướng Giao Chi, dự địch xâm nhập cho đồng, để diệt địch. Ở một vài nơi, Mỹ có xét giấy tờ ông đi qua, bà đi lại, cũng là Mỹ có thiện chí, muốn cho Đảng Dài Củi Giao Chi đỡ mệt. Mỹ cố vấn thích chỉ huy, ra lệnh, đó là vì thiện chí. Mỹ chiến binh thích làm công việc cảnh sát, đó là vì thiện chí. Nói tóm lại, thiện chí của Mỹ, không một thàng nào

con nào của đất nước Giao Chi có quyền nghi ngờ.

Anh già Giôn Sân, muốn về sớm với vợ, để Tổng Thống anh mình của chúng ta lui thủ đi ra phi trường, điều đó cũng chẳng có gì đáng trách. Anh già Giôn Sân đứng đầu nước Mỹ. Đứng trên anh Giôn Sân chỉ còn có chị Giôn Sân. Với một anh Mỹ thường, ông ngoại trưởng còn khuyên chúng ta không nên nặng lời, vậy đối với một anh Mỹ cỡ nặng, chúng ta phải cư xử làm sao cho đẹp.

Dân Giao Chi chúng ta có truyền

thống là bất chước người xưa. Tìm trong lịch sử, nhân vật đồng như rừng cây, mây biển, chúng ta hãy cố tìm lấy một người, để dùng làm khuôn vàng, thước ngọc. Dờ từng trang lịch sử, đây rồi, chúng ta hãy noi gương phép xử thế của Lê Chiêu Thống đối với Tôn-Sĩ-Nghị. Như vậy, chắc sẽ làm vừa lòng ông ngoại trưởng.

nói vào mặt hai em bé tự nhận tờ báo lậu sinh viên là tiếng nói của hai mươi ngàn sinh viên

Bài báo kỳ này, chúng tôi « nghĩ » nhà nước, không nói tới. Để nói vào mặt hai em gái sinh viên đã chủ tọa cuộc họp báo toan gây áp lực với tòa án Mặt Trận để hy vọng chạy tới cho một nhà con thân Cộng. Chúng tôi luôn luôn nghĩ rằng, cái sự có những nhà con thân Cộng là trách nhiệm của chúng ta, những đàn anh đã không biết dạy dỗ đàn em đã bỏ bê đàn em lang thang để mẹ mìn dụ chúng nó. Bởi thế, khi có điều gì muốn nói với đàn em, chúng ta đều vượt ọc, ngọt ngào, không nói nhân tâm quái rồi vào mặt những đứa em sai lầm. Nhưng lần này, bất buộc chúng tôi phải nọc hai em gái họp báo « nữ kẻ tác loạn » ra, phết vào miệng các em ít rơi vì các em vừa đại dật vừa ngu xuẩn vừa hỗn láo.

Các em bảo « Hãy đọc kỹ tờ Sinh viên đi, thân Cộng, chủ chế độ quốc gia, chủ trương liên hiệp với cái khổ nào ?! Bộ các em điên ư ? Học sinh tiểu học đọc tờ Sinh Viên mới tin các em. Và Cộng Sản đã khai thác lũ trẻ khờ khạo này như đã khai thác các em đó, các em à ! Ý thức chính trị của các em nói được một đùm, kinh nghiệm sống của các em chưa mấy xá. Các em lại cứ đòi chơi dao, đánh đu với tinh, làm dáng thân Cộng là đời các em rách. Các em lấy bằng chứng ở đâu mà bảo tờ Sinh Viên sắc mù là tiếng nói của hai mươi ngàn sinh viên ? Các em có biết không, vì thương các em, các anh đã không đăng hàng nghìn đại diện sinh viên chống đối tờ Sinh Viên và tổ các những thành thân Cộng núp trong Tổng Hội Sinh Viên ? Tác giả bài thơ « Hy Vọng » là ai, bây giờ đang làm gì ngoài bụng, các anh biết hết. Với sự thân Cộng lộ liễu, ấu trĩ như các em, qua mặt các anh sao nổi !

Các em đưa thành tích chống Nhu - Diệm, xé hiến chương Vũng Tàu ra kể lể con cá con kê. Các em ơi, các em xé hiến chương Vũng Tàu là các em đã vô tình làm tay sai cho Nguyễn Khánh đó. Nguyễn Khánh bày trò chơi giải trí rồi xúi các em đã dân. Một vài « lãnh tụ » của các em nông nổi, đưa các em vào trò chơi chính trị. Đến bây giờ các em vẫn chưa sáng mắt thì quả là các em đáng tội nghiệp. Các em nên nhớ rằng Cộng Sản nó khôn lắm, khôn hơn cả các anh. Nó lại cu ly hết chỗ kể. Nó sai các em như ớt cam. Nói đồ xuống sông, nó mà chiếm được Sài Gòn, các em sẽ được nó bốc thơm, xuống đường hoan hô nó ít lâu. Khi các em hết hơi, nó đuổi các em về Đồng Tháp Mười cho muỗi đốt chết các em. Các anh mừng là SINH VIÊN ngày hay đã trưởng thành, chỉ còn vài em là ngu ngơ, ngớ ngẩn. Các anh đỡ mấy em vận động nói sinh viên xuống đường phản đối vụ phạt tù khổ sai nhờ con Cộng Sản Nguyễn Trường Cần đó.

Con Ong của các anh không biết sâu tìm với đầu. Các anh bớt lòng bả Vem đây chứ. Thế thâm thay cho loài Vem, bây giờ, nó phải gài người vào cả... lòng của hai em !

minh vô đời thoại với nhà nước búp nhò đời thoại với nhà búp

Từ trước, tôi cứ tưởng cái Bộ « gấu » nhất, « bất kham » nhất là Bộ Thông Tin. Và tôi cứ tưởng cái Bộ « trí thức » nhất « ngoại giao giỏi nhất » là Bộ Ngoại giao. Nhưng tôi đã lầm lớn khi có việc cần đến Bộ Ngoại giao. Chẳng nói đâu gì bạn đọc, bốn mươi tư ngàn bạn đọc bỏ 10 tỉ mua Con Ong và một trăm bốn mươi tư ngàn bạn đọc coi nhờ coi phở có chính nghĩa, tôi và vài người bạn ký giả tách tá được ông Tổng trưởng Giao thông Vận tải kiêm Chủ tịch Air Giao chỉ mời khánh thành đường bay Saigon-Tokyo. Đi du lịch phước thiện bao giờ cũng thú vị. Đờ tốn tiền vé máy bay khứ hồi lại được bao ăn ở, du hí thú vị là cái chắc.

Khốn nỗi, lần này Air Giao chỉ không lo giấy thông hành tập thể như những lần trước Chỉ cho anh cái trái cây trên cành, anh rán hái mà ăn. Chúng tôi đã đỡ mồ hôi lưng, mồ hôi dùi với Bộ Ngoại giao (Như Nã Cửu viết số trước ở Phú de Giao chỉ) nếu không có lòng ưu ái báo chí của ông Bộ trưởng Phủ Thủ tướng và ông Đồng lý Bộ Nội vụ thì... tét Á rập mới đi phước thiện nổi. Thời hạn 10 ngày để lo mặt giấy thông hành dân vụ và đóng 20 xin cho phát... Phước thiện thì quả là vất vả cái con đã trảng se cát biển đông. Bởi vậy mới phải gõ cửa Bộ Ngoại giao vì nghĩ, tuy không là nhân viên nhà nước, nhưng ra ngoài, làm đẹp mặt cho nhà nước thì cũng xứng đáng được cấp thông hành công vụ.

Nhưng mà Đồng Lý Bộ Ngoại Giao, với tinh thần tri huyện min nớp xăng cà cò, với thành kiến thù ghét báo chí, đã chỉ dủ các cửa để chúng tôi gõ rồi lại vẫn cái lưới... ngoại giao lắt léo ấy đã đưa những thủ tục hành chánh để hành hạ chúng tôi dồn chúng tôi vào con đường án tặc chửi thề. Không được thì nói mớ nó một lần là không được. Hay về một lần con đường dầy mịn để người ta tối chí « pít » chuyển đi đi Đàng này bóm « ét poa » rồi xi hết khí « ét poa ». Chỉ có bọn tri phủ, tri huyện đóc phủ sứ bang ban, thù ghét kẻ thù mà dến làm gì nói kẻ thù mới áp dụng cái đòn « kim kê áp noãn » bản tiện đó.

Chưa hết đâu. Khi chúng tôi vượt mồ hôi lổ xong thông hành dân vụ, Bộ Ngoại Giao lại đờ tài Ngoại giao gọi giấy nói nhiều lần, mời chúng tôi tới Bộ để lấy thông hành công vụ ! O là nhầy thủ tục hành chính khó khăn kỹ càng thế mà vẫn còn một cái lỗ hổng à ? Ông Đồng lý Trần duy Liên ơi, nghe ông nói thì khó hơn đường về chiến khu D sao bây giờ mời tới nó ngon ơ dừ vậy ? Ông Đồng lý, nghe đầu sắp được cử đi làm đại sứ Tây Đức. Tôi không có ý kiến. Nhưng tôi nghĩ rằng (như hàng trăm nhân viên bé của Bộ Ngoại giao đã nghĩ và tâm sự với tôi) với tinh thần tri phủ tri huyện, sai nha, lính lệ hơn cả tri phủ tri huyện thời nô lệ ngày xưa ; với tinh thần bợ trên nạt dưới, chỉ lo đá nhau, kát cẳng nhau nên Ngoại giao Giao chỉ có 1 ra như cái núi đá cũng là sự thường.

Liệu con chim én Trần chánh Thành có làm nổi mùa xuân cách mạng ở Bộ Ngoại Giao ?

KỶ SAU ; Nuần hai phen tới Bộ Ngoại Giao bàn về tinh thần « vàng chủ nhà gà mọc đuôi tôm » đi vắng lia lịa của các đảng ở Bộ Ngoại Giao và nhiều pha làm ly khác.

TỪ THỦ TỤC HÀNH CHÁNH ĐẾN CÁI TINH THẦN ĐỐC PHỦ SỨ, TRI PHỦ, TRI HUYỆN BANG BẠN Ở BỘ NGOẠI GIAO

Đêm không ngủ bèn được tổ chức ở Ngã ba Chuông Chó với sự tham dự đông đủ của chị em thợ chơi bình dân Sài-Gòn, Chợ-Lớn, Gia-Định và đại diện bốn vùn g chiến thuật. Quý vị chủ tịch Viện Đười Uoi, chủ tịch Hội Cựu Ma Bông Hà Nội, chủ tịch Hội Tu Xuất, chủ tịch Hội Cựu Chân Tu Chùa Một Cột, nhà báo Phong Ngira và nhà văn Hồ Lô đồng lời đề đồng làm chủ tọa. Sắp sửa chào cờ thì người ta bỗng thấy thiếu một ban nhạc. Thế là các ý kiến chửi bớ ý kiến như những lời tuyên bố chửi bớ tuyên bố của các đảng quan to có « ét coóc » khi xuất ngoại. Người ta đờ ào đòi mời ban văn nghệ Phước thiện của Sở Thông Tin Đô Thành, mời ca sĩ Kim Loan, mời phù điêu cợt Tùng Lâm, mời đôi sầm Ngọc Cầm - Nguyễn Hữu Thiết, mời đại raul ca Duy Khánh và mời hai em Phương Hoài Tâm, Phương Hồng Hạnh...

Ông chủ tịch Viện Đười Uoi vén mái lên quá quyết :

— Còn nhiều ca sĩ thích hợp với không khí đêm không ngủ tại Chuông Chó lịch sử này. Tôi nói Chuông Chó sẽ đi vào lịch sử đấu tranh của dân tộc vì, cùng anh chị em thân mến, giữa khi có nhiều kẻ chủ trương liên hiệp vào tù như chính khách « khuyến mã » Trương Đình Dzu, chủ trương bắt tay Vem bị vắng một phút cả hai chức ngon như chả có như đóc tờ Phan quang Đán vân vân và vân vân, thì chúng ta, đám dân ma cò, ma cao, tú bả, thợ chơi lai cương quyết chống Cộng đến chiều. Vậy là chúng ta đã đẩy Chuông Chó vào lịch sử giống hệt anh Chu Tử đầy mộng xứ Hồ Hữu Tường vào Hạ Viện.

Ông Chủ tịch Hội Tu Xuất cái ngang lời ông chủ tịch Hội Đười Uoi mà rằng :

— Đồng ý, đồng ý là Thập Thành sẽ đứng trên cả chủ tịch Liên Minh Á Châu chống Cộng trong lịch sử đấu tranh của dân tộc. Cả nước đều biết thế rồi. Nhưng yêu cầu ông chủ tịch Hội Đười Uoi cho biết loại ca sĩ nào thích hợp với không khí đêm không ngủ ở Chuông Chó.

Ông chủ tịch Hội Chân Tu Chùa một cột phật biểu :
— Cần sôi động !

Ông chủ tịch Hội Đười Uoi (ấy quên việc chửi) vỗ đùi đánh đét một cái :

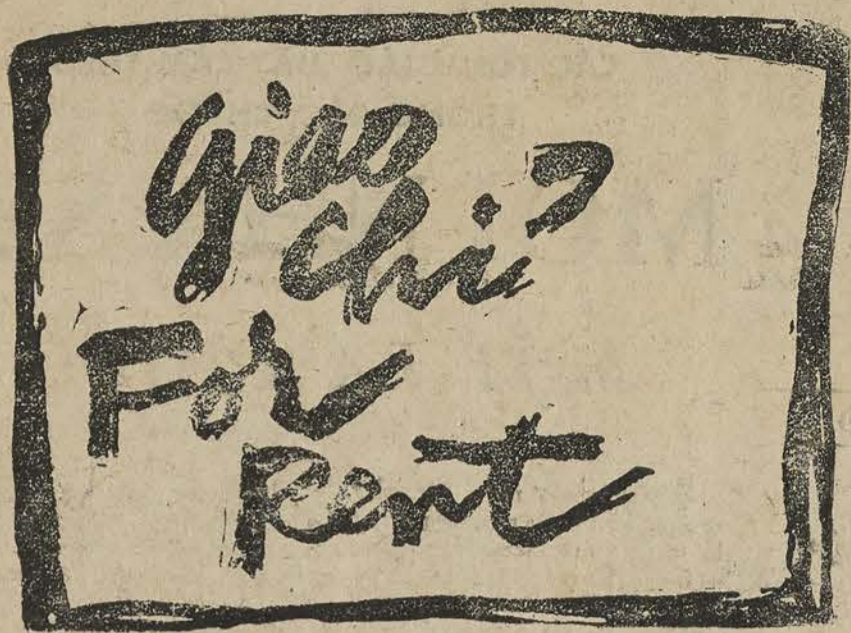
— Ý của tôi là vậy.

Ông chủ tịch Hội Cựu Ma Cà Bông Hà Nội (vì nhà báo Phan Nghị sợ các em chê nên nhất định không nhả... chức này và nhường cho Thăng Long Xích Thổ. Vậy là bạn Khê phút ban vừa làm ay viên đâm đá cho Vi Đười Uoi vừa làm chủ tịch Hội Cựu Ma Cà Bông Hà Nội) nghiêng răng ken két :

— Thế thì mời các ban kích động nhả... lông gáy đi. Đạo này các bạn lông gáy không có đất trình diễn. Như bạn Yo Marcel dọa đi bán phở, bạn Elvis Thôi dọa nhập làng chày... Thấy thương hại làm sao. Chúng ta nên đưa cả lông gáy vào lịch sử đi.

Bà chủ tịch Viện Phứa Giao Chỉ dờ tay :

— Ta nên mời cô Tiny Yong tức là cô Thiên Hương trình diễn. Rồi ta đưa luôn cô Tiny Yong vào lịch sử một thể. Nghe cô này nói ca sĩ ở Giao Chỉ ta không quen hát sân khấu. Ta lại càng nên mời cô ta. Mĩ lý cô ta bảo trừ Thái Thanh còn các ca sĩ của ta không có gì đáng nói, ta phải mời cô tới hát xem cô ta hay tới cái độ nào. Bởi vì cái sự thường thức mỗi nơi nó một khác. Chẳng hạn The Beatles hát, cả thế giới quay cuồng nhưng riêng tôi thì tôi cóc người nói. Chẳng hạn cô Tiny Yong thích cô Thanh Tuyền nhưng riêng tôi thì tôi thấy cô ấy hát chua như dấm. Chẳng hạn ít người thích Lệ Thu nhưng riêng tôi thì tôi khoái nghe. Chẳng hạn Frank Sinatra là đại danh ca Mỹ nhưng riêng tôi thì tôi ghét cầm, tôi khoái Andy Williams hay Nat King Cole cơ. Vân vân. Cô Tiny Yong ca ngợi bài « Lâu đài tình ái » riêng tôi, tôi lại thấy bài này nó dờ mi sến dờ mi trung học đệ nhất cấp ! Nhưng tôi nghĩ nếu cô Tiny Yong hát trật tiếng Việt, hát người Việt cóc cảm nổi. Thì cái số 5 của cô ở ngoại quốc kể như bỏ đi. Đất nước này cần những nhân tài làm rạng danh cho xứ sở ở ngoại quốc. Cần lắm. Nhưng cái giọng phách lối, coi các ca sĩ Giao Chỉ « nơ pá » hết của cô Tiny Yong, tôi thấy khó chịu lắm. Ý kiến của tôi sẽ khiến tôi bị những người ái mộ cô Tiny Yong đảo cha bới ông tôi lên mà chửi. Tôi sẵn sàng nghe chửi. Vì bệnh vực ca sĩ Giao Chỉ, vì bệnh vực Phương Hoài Tâm, Phương Hồng Hạnh, Lệ Thu, Mộc Lan, Hoàng

phóng sự
sống sượng

thương sinh

Oanh, Kim Tước vân vân mà bị chửi, tôi rất vui lòng. Như cái nhà ông Thương Sinh đã bị vài ông nhỏ Giao Chỉ nâng ông Bob Kennedy lên hàng thần tượng trên cả Quang Trung, chửi bới tôi bời lá thu.

Sau một hồi thảo luận, người ta quyết định không mời ai tới trình diễn văn nghệ nữa. Sẽ dờn mờ. Chỉ có tài danh vọng cỡ Ma Cao được hốt tới ca vọng cổ. Vì ngày u buồn của dân tộc mà ca vọng cổ thì u uất, âm đạm, não nề lắm lắm. Vậy là màn đờn địch kể như xong. Bây giờ, tôi màn chào cờ, suy tôn Ngô Tổng Thống và mặc niệm. Màn này cũng bị hủy bỏ. Lý do như sau:

— Thiên hạ chào cờ « nát » cả cờ rồi. Thứ hai đến sớm sớm chào cờ. Người ta chửi um lên. Vậy Chuông chó chỉ chào cờ bằng trái tim. Hãy để trái tim gặp linh hồn tổ quốc.

— Ngô Tổng Thống đã mặc sơ mi Tô Bia từ khuya. Nên suy tôn công khai đã chấm dứt. Ngày nay, bọn cây cao suy tôn âm thầm.

— Mặc niệm các chiến sĩ vì nước vong thân à? Giã dối. Người ta đi chiến đấu rồi chết cho những đứa giàu sang hưởng sung sướng ở đô thị. Vợ con người ta thuê nhà chúng, chúng đuổi đi cho Mỹ for rent. Chạy môn vật chân xin việc làm nuôi con không được, mặc

niệm cái gì, tưởng nhớ cái gì? Những người còn sống mang đầy mình thương tích (thương phế binh), còn bị bỏ rơi, hờ hững, sức mấy chúng nó thật lòng với người chết.

Tuần báo Hoa Tinh Thương dám nói lên tâm sự u ầu của gia đình các chiến sĩ bị chết không? Hay chỉ nặng phân trình diễn hoa hòe hoa sồi, dâng truyện Liên xô và để tờ báo rơi vào tình trạng... « Sáng Dội Miền Nam »!

Các thủ tục làm cảm thông qua. Chị em thợ chọi bình dân phấn khởi một cách ồn ào. Bà chủ tịch Thập Thành lại quát:

— Đắt ta!
— Ta ngồi...

Tới đây, một cơn thề cá trê chui lỗ diễn ra rất sôi nổi. Để chứng minh rằng không ai thêm ngủ trưa một giấc thật kỹ, chị em thợ chọi thề vì vút hơn cả sự ông Hộ Giác viết hồi ký ấy.

— Tôi không hề ngủ trưa, không hề « các » trọn hôm nay. Đưa nào nói dối cả nhà nó chết.
— Mà mẹ đưa nào ngủ trưa hôm nay.

— Tôi mà ngủ trưa hôm nay tôi chết học máu mồm.

— Sư bố đưa nào ngủ trưa.

Đại khái Chuông chó đã thề... thề thế như vậy. Rất tiếc còn nhiều câu ác ôn hơn, tác giả Giao Chỉ For Rent không tiện viết ra đây. Sự bạn đọc kêu àm lên là bần quá bần quá!

○ ○ ○

Bạn đọc thân mến,

Viết tới đây đành phải tạm ngưng. Vì tác giả còn bận đi dờn vài trăm đô la xanh để sang Nhật, sang Hồng Kông du hí vài hôm. Thứ ba «giã vợ» đi du lịch phước thiện mà chiều thứ hai cái nhà ông Minh Vô còn ngồi ám, bắt viết đủ một kỳ phóng sự sống sượng thì chịu không nổi. Tác giả đi một tí. Mục đích không cao cả vì đại là giải độc dư luận, kiếm đồng minh chống Cộng cái khi gì cả. Mọi sự vì đại cao cả đã có các ông nghị sĩ, dân biểu. Nhất là dân biểu. Nói mẹ nó ra đi để « trả thù » các ông dân biểu. Các ông ấy « đi » kỹ quá. Minh cũng phải tập « đi » cho nó quen. Tác giả cương quyết lợi dụng chuyến đi để mua thuốc chơi lâu, xú cheng, xì líp, thuốc phá thai, thuốc ngừa đẻ. Những thứ này, các ông dân biểu cỡ các ông Hồ ngọc Cừ, Lê Ninh không dám mua đâu. Tác giả nhất định mua.

Vậy bạn đọc thương tác giả đánh hai chữ đại xá cho tác giả cái vụ Giao Chỉ For Rent ngàn ngàn kỳ này. Tác giả hứa sang Nhật, sẽ tìm năm thằng Cộng sản Nhật đòi đuổi nghị sĩ Trần văn Đôn khỏi Nhật để cho chúng nó một bài học. Năm thằng con nít ấy (Ông đệ nhất tham vụ tòa đại sứ Nhật ở Việt Nam, chiều 27-7-68 trong cuộc tiếp tân khoản đãi mấy tháng nhà báo, đã bảo CS ở Nhật chỉ là lũ ..bê bê) sẽ biết tay vua sống sượng Thương Sinh. Rất tiếc tác giả là đứa ốm yếu mình hạc xương mai, không thể đại diện bạn đọc để trả thù cho dân tộc mấy năm bị nó lệ Nhật. Mí lý, mỗi quả 20 đô la xann đau thấy mồ! Ông Minh Vô xoay cho 200 đô la, kêu àm lên. Ôi, cái sự đi ngoại quốc của nhà báo Giao Chỉ, sao mà thề thảm vậy! Đã thế còn gặp ông Đồng lý Bộ Ngoại Giao, cái sự thề thảm nó vàng vọt như buổi chiều nắng ủa ở chiến trường sau trận đánh lớn.

Thôi tuần sau lại gặp bạn đọc. Về là hùng hục viết ngay. Sức mấy được nghĩ.

(KỶ SAU TIẾP)

TRONG HỌ NGOÀI LÀNG...

MỒ BẢO rêu rao

• Mồ này cả tiếng lại dài hơi
Mần cán ra tay chẳng phải chơi
Mộc đặc vang lừng trong bốn cõi
Kim thanh chuyên động khắp đôi nơi

Lốc cốc cốc...
Lốc cốc cốc...
Lốc cốc cốc...
Trình bà con làng nước hay:

NGỬ TAY VÀ RỬA TAY

Đây là câu chuyện của kẻ sĩ hôm nay. Nếu như gặp một kẻ quyền quý, biết coi quyền quý của mình như cục cứt khi gặp kẻ sĩ chân chính, đưa hai tay nắm chặt lấy một tay của kẻ sĩ, kẻ sĩ nên đưa lên mũi mà ngửi lấy hương. Vì sự biểu diễn đó thơm lắm. Nếu như gặp một kẻ đánh xe thứ cụ lý của Ân Tử, tướng ngồi gần ông Tổng trưởng nó hách nó đơ cái bàn tay nó ra chạm lấy bàn tay mình các ngoại giao một tí tí ông cụ nào, ta phải đi rửa tay ngay kéo lấy... bệnh hủi.

— Đeo găng mà bắt tay nó.
— Không được, thối cả găng. Phải giặt găng bằng xà phòng đen.

Mấy hôm trước, Mồ này nghe mấy thằng nhà báo nhảm nhảm tả những cú bắt tay thiếu

ngoại giao của nhà Đồng lý Ngoại Giao Trần Duy Liên. Bên bên vực nhà Đồng lý hết đầu mình, chân tay và những phần dư trên thân thể người ta. Suy luận rằng tại nhà Đồng lý được xếp vào loại « đặc táo », ngồi phòng máy lạnh nên con người ông ta lạnh như cá ướp đá cục. Nay muốn ông ta nóng hậu mí khách, muốn ông ta... ngoại giao giỏi, tướng nhà Tổng trưởng Trần Chánh Thành nên xây cho ông Đồng lý cái nhà mái tôn thật thấp để mỗi ngày ông ta chui vô đó như chui vào cái lò bánh mì. Nhờ đó, ông ta sẽ hết lạnh cái kiểu kém ngoại giao. Tập ông ta nóng cho ông ta quen đi. Kéo mai này ông ta đi mãn đại sứ, lạnh quá, người ta tuyệt giao thì bỏ bỏ dân tộc Giao Chỉ!

NỖI BUỒN CỦA Ô. XÃ KHAI VÀ BÀ LÝ BÚT TRÀ

Hai nhật báo Sài Gòn Mới và Tiếng Chuông quả là đã hết thời. Số chủ nhật vừa qua, Tiếng Chuông bán được có mỗi một ngàn số cò động. Sài Gòn Mới hơn Tiếng Chuông tí tình. Mồ này đã báo trước, ông xã Khai và bà lý Bút Trà không chịu nghe cứ làm báo cái kiểu... tiền 1-11-63! Ma rì sên đã tiến bộ đến cái độ mặc mini-jupe, maxi-jupe! Mà ông Khai và bà Nhuận thì cứ ì ra như người trung cổ, tưởng tượng tiền mầu mè Ớp xết, Ờnh Ờng, cóc nhái hạ thiên

hạ. Cái thườ bà Bút Trà dề thiên hạ. đã chấm dứt. Thời đại này là thời đại bà Bút Trà bị dề! Xin thành thực chia buồn với ông Khai bà Bút Trà.

BUỒN MƯỜI LAM PHÚT ĐỂ BUỒN SUỐT ĐỜI NGƯỜI

« Quang văn, Quang võ, một quang thừa » Đúng như lời sấm ký của nhà văn Hoàng Hải Thủy, đại tá Vũ Quang đã... thừa. Nghĩa là đại tá rồi khỏi ghế Cục trưởng Chiến tranh Tâm lý. Nghe đâu trung tá Đỗ Trọng Huệ sẽ về chỗ của đại tá Vũ Quang. Nếu tin này đúng thì câu « The right man in the right place » không thể nào sai được vì Đỗ Trọng Huệ đúng là trí thức thật 100 phần đầu, học hành cần bần như núi đá, kiến thức bao quát như đại dương (hót ghê quá). Đại tá Vũ Quang ra đi, ông giám đốc trị sự nhật báo Tiền tuyến Nguyễn Chí Thành buồn mười lam phút để buồn suốt đời người. Thôi thế là từ nay Tiền tuyến hết lỗ vốn và anh em văn nghệ đi lính nhì được làm với ông Thành khỏi vào nhà thương Grall thăm ông, nghe ông chỉ thị, hạnh học mỗi khi trái gió trở gió ông bị ấm đầu hay đi trượt!

Trình bà con làng nước hay:
Lốc cốc cốc...
Lốc cốc cốc...
Lốc cốc cốc...

MỒ BẢO

NOC ĐOC

CƠ QUAN TRANH ĐẤU CỦA HỘI ĐỒNG ƯƠI

Chủ nhiệm MA CÀ CHỚP Chủ bút MA BÙN Giám đốc chính trị MA CAO

CÁC TÔN GIÁO HÃY LÀM THEO
THÔNG CÁO CHUNG

MỠI NHÀ SƯ MỘT LÁ PHIẾU

Chính phủ đã bị lường gạt khi đem xử

« Tổng Thống khuyến mã »

Ngày 26-7 vừa qua, Tòa án Mặt trận lưu động đã đem Luật sư Trương Đình Dzu ra xét xử, và kết án năm năm khổ sai.

Những người tham dự phiên toà đều cho rằng chính phủ đã đại khi đem ông Dzu ra mà xét xử trong lúc này. Nhìn gần, việc làm của chính phủ muốn chứng tỏ là cương quyết với những kẻ chủ bại, đòi liên hiệp với kẻ thù. Nhưng đằng sau cái lợi gần ấy, có nhiều cái hại lớn.

Trước hết, chính phủ đã tạo cho ông Dzu một cơ hội quảng cáo quá tốt. Đối với dư luận quốc nội, con người đã có lần tự nguyện làm khuyến mã như ông Dzu, chỉ là một người lường gạt, bẽ bối. Nhưng đối với dư luận quốc tế nhất là đối với những ký giả ngoại quốc chỉ ra khai thác chuyện giết gấu, thì ông Dzu, với cái thành tích về nhì trong kỳ bầu cử Tổng Thống năm ngoái, là một nhân vật số 2! Thế mới đau chứ! Mà khi "nhân vật số 2" ra toà lãnh một cái án chính trị, thì tránh sao cho khỏi mấy tháng nhà báo mũi lõ xuyên tạc rằng: « nhân vật số dách » chơi đùa trả thù. Và như vậy là thiếu dân chủ! Cái ức là không thêm trả thù, mà cứ mang tiếng là trả thù. Ngay cả anh trợ phủ Rockefeller cũng mới xô thổi rằng, kết án ông Dzu là thiếu dân chủ.

Bằng chứng là bọn ký giả quốc tế đã coi ông Dzu như một nhân vật lớn, là cái đỉnh của phiên tòa, đổ xô đến mà quay phim, và chụp hình. Sau phiên tòa, báo chí quốc nội, thường coi ông Dzu

chẳng có ký lô nào, cũng đã từng thuật bằng những bài nhiều cột, tit bự. Cái mặt bự thật của ông Dzu sẽ xuất hiện đây, trên báo chí và vô tuyến truyền hình quốc (Xem tiếp trang 5)

Đất nước này rách nát như tương. Từ 14 năm nay, biến thành hai nước Việt Nam. Và từ hai năm nay, Phật Giáo Thống Nhất có 2 Viện Hoá Đạo! Chưa đến nỗi cắt quân nện nhau như 2 nước VN, nhưng cũng nhắm nhe đòi tiếp thu nhau hoài.

Hàng năm nay, biết bao người cố gắng đề 2 « nước » Phật Giáo lại gần nhau, nhưng hình như vẫn còn nhiều khó khăn. Gần đây tình hình hầu như có vẻ khả quan nhưng chưa chi đã thông cáo, thông bạch loạn lên, khiến lại bị trục trặc.

Cách đây ít lâu, hết anh trợ phủ Rockefeller rồi đến đại sứ

gĩa Harriman đảo rằng nên áp dụng nguyên tắc « mỗi người dân một lá phiếu » để giải quyết nội tình VN. Sau đó, ông Ngoại Trưởng Ấn « tiết lộ » đó là « sáng kiến » của Tổng thống anh minh. Nhưng chớ sao. Mỹ Việt đề huề, sáng kiến của ai thì cũng thế.

Đem áp dụng trong lãnh vực chính trị, chớ biết có kết quả không. Nhưng thiết tưởng, có thể áp dụng tốt đẹp đề thống nhất hai Viện hoá đạo. « Mỗi nhà sư, một lá phiếu », thế mà hay đấy.

Tại sao các thầy không họp nhau lại, vất bỏ nó cả hiến chương cũ, hiến chương mới đi. Rồi mỗi người dùng một lá phiếu mà nói chuyện với nhau. Bấu lên một VHQ duy nhất. Theo đúng nguyên tắc dân chủ. Tội gì cứ găm gờ nhau hoài.

Nhưng nếu có áp dụng, thì phải cho nghiêm chỉnh. Nghĩa là mỗi nhà sư chỉ có một lá phiếu. Cấm không được ăn gian bằng cách lên bỏ hai lá phiếu, như quý vị đại diện dân tại Quốc Hội nước ta.

Quý vị tu hành, trên nguyên tắc, không bị tham sân si nó chi phối, mà nếu không áp dụng được nguyên tắc kể trên. Thì dù nó là sáng kiến của ai, cũng chỉ nên quảng cho chớ ăn.

ĐẢNG PHẢI NHAM NHỜ TỊCH ĐẾN NƠI

SAIGON. Các hạ sĩ Hạ Thổ đã biểu quyết xong dự luật án định quy chế chính đảng. Dự

luật đã được chuyển tới thượng thđ. Vì các thượng sĩ sắp đem ra cãi cọ.

Ngày 29-7, nhiều chánh khứa đã được mời tới thượng thđ để góp ý kiến. Và được dọn một bữa ngay tại chỗ, nên lấy làm mừng lắm. Rất lấy làm biết ơn chế độ.

Trong cuộc góp ý kiến, ông chính khứa Lê Đình Cư, chẳng hiểu luật lệ là gì, đã đòi cho chính khứa được phát biểu ý kiến trong phiên họp khoáng đại thượng thđ. Thấy sự đòi hỏi nực cười quá, các thượng sĩ đều bịt mũi. Nhiều chính khứa khác phản đối cái vụ bắt mỗi đảng muốn là đảng, phải có ít nhất 10 tỉnh bộ, với 5000 đảng viên.

Sau phiên họp, các chánh khứa chân chính không thoả mãn, và rất lo sợ cho tương lai đảng phái bị luật lệ bóp chết.

Điều mà các chính khứa sợ

nhất, là bắt khai con số đảng viên. Bởi vì từ xưa tới nay, nhiều đảng chỉ có lãnh tụ, chứ không có đảng viên. Hễ ai hỏi đến số đảng viên, thì nói phét rằng đông tới mấy trăm ngàn, hoặc mấy triệu. Có đĩa khói hải bảo rằng, nếu cứ đem con số đảng viên của các đảng cộng lại, thì dân số nước này lên tới mấy trăm triệu.

Nay nếu luật bắt ít nhất phải có 5000 đảng viên mới được coi là đảng, thì mớ đầu ra đảng viên. Vì thế, có nhiều đảng đang xoay tiền mua đảng viên. Hình như trong số đó có cả đảng Tân Đại Cổ Vít. Phen này khởi thẳng phát tài. Cũng khởi thẳng đau hơn hoạn. Vì không kiếm nổi số tối thiểu đảng viên pháp định, thì ngôi lãnh tụ bị hạ bệ. Mà mất ngôi lãnh tụ thì từ nay về sau, lấy tư cách gì mà ăn có.

Chỉ bốc thơm
Không bốc thổi
Bổ đĩa nào nói dối

BIẾT MÌNH

Trong một cuộc phỏng vấn mới đây trên đài truyền hình, ký giả thể thao HV hỏi ông chủ tịch tổng cuộc chạy bộ (điền kinh) rằng tại sao bộ môn này không gửi đại diện tham dự thế vận hội sắp tới tại Mỹ Tây Cơ?

Ông xếp chạy bộ trả lời rằng vì thấy khả năng của các em út còn kém, không hy vọng ập giải, nên chẳng dám cho đi. Hiện còn phải cố gắng luyện tập, bao giờ khả mới dám cử đi tranh tài.

Xin bốc thơm ông xếp chạy bộ một phát. Như vậy là hay lắm. Chẳng bù cho nhiều bộ môn khác, tài năng dếch ra gì, mà cứ

(Xem tiếp trang 5)

(Xem tiếp trang 5)

TIỀN TƯ PHÁP, HẬU CHÍNH TRỊ

Ông Phan bá Cầm, Tổng thư ký của một đảng sắp nhận lời đối ập. Nhưng đảng vừa trình làng, đã bị trát của tòa gọi về tội in và phổ biến truyền đơn lậu vào năm 1964.

Thấy có sự trùng hợp thích thú, dư luận bên có một sự thì thăm rằng: phải chăng nhà nước muốn dùng bàn tay tư pháp để « dẫn mặt » đối ập? Thế là Bộ Tư Pháp bên thanh minh... về rồi rít cả lên. Rằng thì là không có chuyện dẫn mặt. Rằng chỉ là sự ngẫu nhiên, chứ không dính dáng tới chính trị. Rằng ông Tổng tư pháp đã điện thoại tới nhà riêng « bị cáo » hai lần mà không được gặp.

Kết quả, tư pháp tạm xếp, không xử nữa.

Tư pháp bảo việc làm của mình không dính tới chính trị. Nhưng sự thật thì nó chính trị quá trời. Hay ít ra, cũng « tiền tư pháp, hậu chính trị ». Khi tòa ký trát đòi ông Cầm, có thể là chuyện tự nhiên, không nhằm mục đích « dẫn mặt ». Nhưng mọi sự sau đó, đã « chính trị » rõ ràng. Vì sợ bị mang tiếng là « dẫn mặt đối ập », nên ông Tổng Tư pháp mới phải liên lạc với « bị cáo ». Tư pháp phải ra thông cáo giải thích, cũng là hành vi chính trị. Và khi Tư pháp quyết định tạm xếp, không xử nữa, lại càng chính trị.

Mà như thế, là chưa « dân chủ pháp trị », đúng như đường lối của chính phủ. Tư pháp chỉ được coi là không bị áp lực chính trị, khi nếu thấy ông Cầm phạm luật, thì cứ xử như thường.

(Xem tiếp trang 5)

TIN TỨC... MÌNH

bức thơ

(Tiếp theo trang 4)

lắm le «đem chuông đi đấm nước người». Nhưng toàn chuông bằng đất thố, dấm kêu bình bình, như con nít hụ còi báo động, nghĩa là... uẩn độn. Còn nhớ, cách đây ít lâu, có một đội ban sang Đại Hàn đấm đá. Nhưng dờ quá, khiến ông Đại Sư è mặt, phải xách dĩa ra về.

Mà chả riêng gì ngành thể thao, các lãnh vực khác cũng rứa. Nay một phái đoàn đi hội nghị, mai một phái đoàn viếng thăm, một một phái đoàn «giải độc dư luận» Rút cục, làm đẹp cho đất nước chẳng được là bao mà làm nhục thì nhiều. Lại còn cái tật là tài thì không có, nhưng ăn, chơi... bần thì chẳng kém ai. Ở ngoại quốc chuyên lòng gái, «cầm nhâm» đồ trong siêu thị. Khi về thì mua đồ lậu.

Ngoài ra, còn cái truyền thống cao đẹp là khi về nhà, thường bới móc, chửi bới lẫn nhau rất là bần. Vậy thì, xin hãy bắt chước ông xếp chạy bộ. Lãnh vực nào cũng vậy, phải biết mình biết người.

Người quân tử
bịt mũi mà đọc

AN BẢN

Theo một tiết lộ của Ban Đại Diện công nhân E-Giao Chi mới cho biết, thì trong mấy năm qua, nhờ ba thằng Việt Cộng ác ôn khốn lịn chịu khó giặt mìn phá đường, khiến E-Giao Chi lời kinh khủng. Năm 1955 lời 49 triệu. Năm 1966 lời 120 triệu. Năm 1967 lời 124 triệu (một trăm hai mươi bốn triệu). Cứ theo cái đà mức lời leo thang kể trên, năm 1968 dăm lời tới 300 triệu Nghĩa là mỗi ngày lời gần một triệu.

Tiền lời đó ở đâu mà ra? tất nhiên là đóp của khách hàng. Lời mỗi ngày gần bạc triệu. thá

mà gần đây E-Giao Chi dăm tăng giá vé lên năm chục phần trăm. Khách hàng tàu bay ngày nay toàn dân ốm đói, tưởng dù E-Giao Chi có lỗ, nhà nước cũng nên trợ cấp để phục vụ dân nghèo. Ai ngờ lời nhiều như vậy mà còn dăm tăng giá. Tất nhiên là với tình thế bất an này, tăng vậy, chứ tăng giá vé cao nữa, dân đen cũng cứ phải chui đầu vào, lạy lạy mua vé mà đi tàu bay. Nhưng định ăn cá... cận bã của dân hay sao, mà bốp chet đã man thế?

Một dăng lời nhiều, một dăng tăng giá vé cắt cổ, trong khi vẫn phục vụ khách hàng, không thêm mua hoặc mượn thêm tàu bay để khách hàng có đủ chỗ đi, và nhất là không thêm lịch sự thêm một chút. Để khách hàng dờ tu. Đáng lẽ phải mở các lớp huấn luyện dạy các tiếp viên phi hành biết cách gì p đỡ ông già bà cả, biết cách bế con nít, lau nước dái và hốt cứt trẻ con, thì lại mở lớp tu nghiệp về cấp cứu, rồi quảng cáo ốm tới cả lên. Mẹ kiếp, tàu bay đã bốp chấy, cánh quạt đã ngừng quay, thì còn cấp cứu làm đech gì nữa cho mệt. Đích có khách hàng nào mong được cấp cứu hết. Mà chỉ mong được đổi dái từ tế, ăn nói hân hoi. Đi về cho đúng giờ, không phải trở đi trở về, hay nằm ở phi trường mà ăn vạ.

Người ta bảo có tiền mua tiền cũng được. Còn E-Giao Chi có tiền, chỉ để mua lời... bốt thối.

Chó rách và chó đói

Trong làng báo đang có hai vụ đánh lớn... Vụ thứ nhất là chiến tranh phụ bản. Vụ thứ nhì là chiến tranh chó.

Ngài Tổng Vệ Sinh Quốc gia là Đốc tra Trần lử Y mới trình Bác Hương là đàn bà để có mùa. Báo chí nước ta cũng để có mùa. Cứ mỗi lần có một ông Tổng Thông Tin mới, là y như rằng để ra một lô báo mới. Ông tổng Thiện mới cho một lô báo chết «đầu thai» thành báo mới. Trong số đó có tờ của bà chị Buốt Tè, và của ông Đinh bù loong khó ngủ, tung tiền ra «yếm trợ» một cuộc chiến tranh phụ bản. Tờ báo bán có mấy tí mà bà chị rêu rao tặng phụ bản dăm giá tới 80 tí. Thì ra cái giống nói dộc vốn sống giai hơn tham nhùng. Còn ông anh Đinh bù loong hình như không chịu đưng được cái thân thể nặng kí lô của bà già con khi Cà mau, nên xoay chương mỵ bằng cách bán 8 trang 5 tí. Rẻ hơn báo khác 3 tí.

Tuy nhiên, chiến tranh tặng đồ hình như không có kết quả. Vì độc giả cũ đi bị báo khác vét hết mẹ nó từ khuya rồi.

Cũng chiến thứ nhì xảy ra giữa Xây Dựng và Thời Đại Mới. Xây Dựng gọi Thời Đại là chó rách gâu gâu để kiếm cơm của chủ. Thời Đại gọi Xây Dựng là chó đói chuyên lòn cửa hậu.

chó sường hơn người

Tuần rồi, trên trang quảng cáo của một nhật báo, có bà dăng tin tìm chó. Bà tả rằng bà không con Chó có mỗi một con chó, vẫn ăn ngủ với nó. Nay nó bị lạc mất, nhưng nhớ nó quá, bèn khế suốt ngày, sưng cả mắt. Để nỗi Bác sĩ phải cầm bà không được khế nữa. Bà rao cho mọi người biết, nếu ai đem nó đến trả, bà sẽ tặng hai chục ngàn (20.000đ).

Mẹ kiếp, đúng là chó sường hơn người! Ngày nào, ở nhà thương Từ Dũ cũng có ít nhất ba bốn bà, để con rồi trốn mất. Các bà phước phải lượm cho vào viện mồ côi. Người để ra vật lay lắt như chó hoang. Trong khi chó lạc, có người khóc sưng mắt, phải dăng báo tìm và hứa thưởng mấy chục ngàn. Lại có biết bao đứa trẻ coi cút, lăn lóc nơi đầu đường xó chợ. Đích ai thêm nhìn tới. Số phận những đứa này quả thật không được như chó.

Sao bà mất chó không kiếm mấy đứa trẻ vô phước kể trên về mà nuôi? Người không thương, lại đi thương chó. Hay sợ người hay phân bì, nên phải làm bạn với chó?

Có một cụ già thấy cuộc chiến tranh chó vui quá, bèn ra một câu đố, nhờ «Con Ong» dăng lên, để hai nội chur quân từ đối cho vui. Về xuất như sau:

«Chó rách cần chó đói, cả hai cùng là chó».

Bạn nào đối hay. Chí sĩ Minh Võ sẽ tặng một con chó xồm để nấu tựa mận.

chính phủ

đã bị

lường gạt

(TIẾP THEO TRANG 4)

tế, coi như một nhân vật tranh đấu cho dân chủ và hòa bình bị trả thù. Độc giả và khán giả, các nước đầu biết rõ về con người bề bối của ông Dzu, họ sẽ nghĩ xấu về chế độ hiện hữu của ta. Đức độ của Tổng Thống anh minh vì thế mà bị suy giảm. Thật đáng tiếc.

Khi ông Dzu xưng mình là một chính trị gia, tòa mặt trận đã mắng: anh là một tên phản động chứ không phải chính trị gia. Nhiều người cũng biết ông Dzu chỉ là một tên phản động, một tay lường gạt, nhưng khi lời ông ta ra xừ, và «tặng» ông ta cái án, tức là tòa đã «chính-trị hóa» một tên lường gạt.

Sở dĩ ông Dzu ra ứng cử năm ngoái, có lẽ cũng chỉ vì muốn chạy tội lường gạt để tránh bị truy tố, để «chấn» trị hóa những hành vi bề bối của mình. Âm mưu của ông ta là vậy, mà chính phủ không biết, đem ra xử ông ta về một tội chính trị, tức là mắc mưu ông ta. Chính phủ đã bị lường gạt một vô khả năng.

Ông Dzu còn bao nhiêu thường tội, như tội lường gạt gần triệu bạc của một cố đạo Tây, tại sao không đem ra mà xử, như xử tội hiếp dâm, móc túi, mà lại xử một tội có tính cách chính trị?

Nên nhớ, đối với những kẻ làm chính trị, nhất là những tay chính trị gia lưu manh, được ra tòa để lãnh một cái án chính trị là cái may hiếm có!

Khi biện hộ cho ông Dzu, ông «chó Tổng Thống» dân Tây Trần ngọc Liêng, người đã từng tham gia nội các chiến tranh, và bị ông Tướng rêu khêm gọi là «thằng điên» đã xin tòa nên tặng huy chương cho ông Dzu thay vì kết án ông ta. Mặc dầu ông chánh thẩm đã bảo kê như ông Dzu không thể được tặng huy chương. Nhưng với bin án năm năm tù, quả thật tòa đã tặng ông Dzu một huy chương đúng như lời yêu cầu của luật sư Liêng.

Qua vụ xử Trương đình Dzu chính phủ bị «hở» lớn. Nhưng «Tổng Thống khuyến nã» quả thật ngu hơn khuyến mã. Vì khi tòa cho nói lời cuối cùng, đã chó là vô tội, và xin tòa tha bổng. Đã bảo án chính trị đối với những dân như tay Dzu là một cái huy chương. Sắp được tặng huy chương mà chối không dám nhận thật ngu hết cỡ r!

đầu ong

đít ve

(Tiếp theo trang 4)

Chẳng cần gì phải thanh minh, chẳng cần gì phải dẹp. Thầy Mạnh Tử đã từng nói: Nếu là phạm luật, thì bố vua cũng phải bị tội như thường.

Lãnh tụ đối lập thì là cái cóc khô gì phải sợ. Bọn «Con Ong» đối lập chính hiệu có môn bài, mà có bắt ai sợ đâu.

Vậy thì vấn đề đặt ra là ông Cầm có phạm luật hay không phạm luật? Nếu đáng truy tố, thì bắt buộc phải đem ra tòa xử, và trừng phạt hay tha bổng là quyền của tòa. Nếu không đáng truy tố, thì tại sao truy tố?

Nếu chỉ vì sợ đối lập mà không dám truy tố kẻ phạm luật, rồi cả nước này đều xưng là lãnh tụ đối lập, thì ba tòa quan nhơn ngồi chơi xơi nước à?

ĐAU LÀ SỰ THẬT

Sau lẹ thư của mấy bà quả phụ, giới hữu trách đã họp báo công bố kết quả điều tra về tai nạn chết 6 sĩ quan cấp tá ở chợ lớn.

Theo kết quả điều tra, t.ị tai nạn xảy ra vì một sự rui ro, mà chẳng ai phải chịu trách-nhiệm. Các sĩ quan chết vì một trái hoá tiễn rơi ngấn tầm, trước khi tới mục tiêu không ai chết vì đạn đại liên.

Nhưng trước đó, khi nói với phóng viên UPI, ông phó Tổng rêu khêm nhấn mạnh rằng có mấy người chết vì trúng đạn đại liên. Và đó là điều đáng thắc mắc. Ông rêu khêm còn đem cả kinh nghiệm bản thân ra mà thắc mắc về mấy tràng đại liên giết người.

Tiết lộ của ông Phó Tổng và của ủy ban điều tra đã khác nhau. Nhưng sự thực tất nhiên chỉ có một. Vậy ai đúng ai sai?

Ông Phó Tổng sai, hay kết quả điều tra chưa nói hết sự thực? Điều nào cũng đáng tiếc.

TỐI HẬU THƯ CHO E-GIAO CHI

Ngày 21-tháng 7-năm 1968, Ban Đại diện đại biểu công nhân Hàng không VN, đã gửi một «tối hậu thư» cho ông chủ tịch Tổng Giám Đốc E-Giao Chi, yêu cầu phải giải quyết trong 10 ngày, về việc tính phụ cấp năng xuất năm 1967.

Văn thư trên cho biết năm 1965, E-Giao Chi lời 49 triệu.

CÁI ĐẢNG NÀY BẦN QUÁ

SAIGON.— Đảng Tân Đại Cồ Việt mới đây ra thông cáo phủ nhận vai trò lãnh tụ của «đồng chí» Trương đình Dzu.

Người ta còn nhớ, sau cuộc bầu cử năm ngoái, khi tay đua khuyến mã về nhì, cái đảng kể trên vội vàng ra thông cáo nhận ông Dzu là lãnh tụ lớn. Cứ tưởng về nhì thì có mỗi làm lớn, nên vội vơ vào.

Đến nay, khi ông Dzu bị bắt lên bắt xuống, thấy có mỗi khó kiếm chác. Đảng Tân Đại Cồ Việt bèn vội ra thông cáo phủ nhận vai trò của ông Dzu.

Người ta thường nói «khuyến mã chỉ tình». Một ông lãnh tụ khuyến mã lại bị đàn em nó đổi trắng thay đen.

Ước gì là ước!

và trả «thù kim bồ túc» cho công nhân số tiền 6.100.000đ. Năm 1966, E-Giao Chi lời 120 triệu. Thù kim bồ túc lên tới trên 21 triệu. Đến năm 1967, E-Giao Chi lời 124 triệu, đáng lẽ cứ theo mức chiết lịnh cũ, thì số thù kim phải trả ít nhất cũng có 22 triệu. Nhưng không hiểu Ban Giám Đốc tính toán thế chó nào, thù kim bồ túc năm 1967 lại tut thang còn có 7 triệu 9. Nghĩa là Ban Giám Đốc E-Giao Chi dịnh đóp của công nhân số 5 có 14 triệu một trăm ngàn đồng thôi! Đóp gì mà đóp làm thế?

Hành khách E-Giao Chi ngày càng tăng. Tàu bay ngày càng nhiều. Giá vé ngày càng leo thang. Mức lời tăng vùn vụt. Lại sao Ban Giám Đốc lại định xơi thù kim của công nhân?

Mong Ban Giám Đốc E-Giao Chi làm ơn giải quyết gấp dùm anh em công nhân tưng theo thời hạn trong «tối hậu thư». Nếu không, Nã Cầu cầm tròng tới, thì dù có lên tàu bay mà chạy, cũng không thoát đâu.

Mỗi tuần đọc CON ONG

CẢ KÊ DÊ NGÔNG

NHỮNG KÊ KHÔNG BẰNG TÀO THÁO, KHÔNG CÓ QUYỀN CHÊ TÀO THÁO

Ông ngoại trưởng Thành làm quan ở ba triều đại, khởi đầu là triều đại Đò. Rồi sau, ông làm quan ở triều đại nhà Ngô. Và bây giờ, ông được mời tham chính, giữ một chức vụ ăn cơm nhà nói chuyện với người...

Tôi không trách gì ông, khi thấy ông khôn ngoan, sống qua được rất nhiều triều đại. Người quân tử của thời Xuân Thu cũng vẫn đau lòng vì câu «Vị ngũ mễ đầu, chiết yếu». Vì năm đầu thóc mà phải khom lưng. Cái đau của người quân tử rất đáng, nên thương, với điều kiện là người quân tử nên đầu cái đi và không nhận mình là quân tử.

Ông đã đưa cái mặt ông ra một nơi mà cả nước đều nhìn thấy. Trên màn ảnh của Truyền Hình, ông cố tạo dáng hào hoa của một gentleman nụ cười của một Tí vi star, nhưng những cái đó không thể kéo lại được những phần nộ của người dân khi ông nói một câu có dẫn chứng truyện Tam Quốc:

— Ông nhà báo có đọc truyện Tam Quốc không nhỉ? Chắc là ông nhà báo biết nhân vật Tào Tháo, Con cháu của Tào Tháo di cư sang nước ta hơi đông, nên mắc cái tật đa nghi. Cái gì cũng có thể nghi ngờ...

Tôi xin bỏ ra ngoài cái lối nói hên và hống hách ấy.

Ôi, người ta nếu không làm được việc gì cho nước, thì không nên làm hai nước, Dân đủ bầu ông lên, ông không làm được việc gì cho dân, thì ông không nên si nhục tới dân. Giao chỉ chúng tôi có tội tình gì mà ông gán cho chúng tôi cái danh nghĩa con cháu Tào Tháo. Nhất là chúng tôi, chẳng có ai mang họ Tào. Nếu như bây giờ, có kẻ thấy ông họ Trần, rồi nói ông là con cháu của «văn Sĩ» Trần Lâm, thì ông nghĩ sao?... chúng tôi có quyền nghĩ như vậy vì thầy ông có vẻ «thù» Tào Tháo.

Ông nói truyện Tam Quốc thì tôi cũng kể truyện Tam Quốc. Ông ngoại trưởng chắc cũng có đọc Tam Quốc? Như vậy thì ông ngoại trưởng chắc cũng biết Trần Lâm. Ông nhà văn Trần Lâm, văn chương chữ nghĩa đông lắm. Ông chửi Tào Tháo trong một bài hịch, mà đọc thật sướng miệng. Ông ta đã chửi Tào Tháo đến ba đời, đến nỗi Tào Tháo đang bị bệnh nhức đầu mà khỏi ngay được bệnh. Người thời Tam Quốc đã ví văn chương Trần Lâm còn hay hơn là thuốc Hoa Đà.

Nhưng khi Tào Tháo hạ Kỳ Châu bắt được Trần Lâm, ông nhà văn đã năn nỉ một câu rất ư là «cò đuôi chó»:

— «Tiên tại huyền thượng, oắt đặc bít phát»
Chúng tôi, những thằng viết văn hôm nay, bây giờ gọi cái văn chương Trần Lâm là «văn nghệ cò đuôi chó». Cò đuôi chó là một loại cò, đầu ngon cò thật nhẹ, gió thổi hướng nào là nằm rạp đầu xuôi theo hướng đó. Cò đuôi chó đó thật giống với câu tuyên bố của «nhà văn» Trần Lâm: Mũi tên đã đặt trên giấy, không bắn không được...

Tôi kể truyện Tam Quốc, chỉ là để đáp lễ lại ông, khi ông dẫn tích Tam Quốc nói rằng thằng dân Giao chỉ chúng tôi, con cháu của Tào Tháo hơi đông. Nhưng ông có hiểu nhiều về Tào Tháo không?... Ông đọc Tam Quốc rồi tin hết vào kẻ viết Tam Quốc, thì ông không nên đọc Tam Quốc. «Tận tín thư, bất như vô thư», người xưa đã dạy như vậy. Tôi cũng đồng ý với người xưa là «tin hết ở sách thì đừng đọc sách». Ông chỉ biết Tào Tháo là đa nghi nhưng ông không biết rằng Tào Tháo là một tay nhân kiệt của thời Tam Quốc.

Khi phê bình về nhân vật Tào Tháo, người xưa cũng phải viết những câu đê dặt như sau:

Việc binh của Tôn Quyền, do Đại Đò đốc quyết đoán. Việc quân của Lưu Bị, do Quân sư quyết đoán. Chỉ có Tào Tháo là tự tay nắm quyền hành quân, một mình quyết đoán. Tuy rằng có các mưu sĩ giúp mưu, nhưng quyền quyết định bao giờ cũng do Tháo. Tháo tỏ ra xuất sắc hơn hẳn bề tôi. Thế thì Tôn Quyền, Lưu Bị không thể ví với Tháo được vậy. Cứ xem mỗi khi Tháo dự định một kế, lúc đầu các tướng đều không hiểu. Sau khi thành công, các tướng mới thần phục.

Vua Đường Thái Tôn có đề trên mộ Tháo rằng: «Nhất tướng chi trí hữu dư. Lương nhiên! Lương nhiên!» Khen như vậy thật là đúng.

Đó, người xưa đã khen Tào Tháo như vậy. Bây giờ ông có ý chê Tào Tháo, nói đến cái tính đa nghi của Tào Tháo mà ông chỉ nghe vài ba thằng đồ gần «chi hồ giả dã», kết luận khi đọc Tam Quốc, Tào Tháo hơn ông nhiều. Tào Tháo hành diện đã «khởi hành từ số không», với hai bàn tay trắng làm nên sự nghiệp, nắm vững được tình thế, có những tay chân bộ hạ sẵn sàng sống chết vì mình. Những tướng như Điền Vi, Hứa Chử, những mưu sĩ như Trình Dục, Quách Gia, Giả Hủ, và tất cả những tướng tá dưới trướng, ai cũng đều một lòng mến phục Tào Tháo.

Ông chê Tào Tháo đa nghi?... Nếu đa nghi đã không nghe lời Bàng Thống đề bị một trận thảm bại Xích Bích. Nếu đa nghi đã không dùng được cái kế phân gián tuyệt diệu để đánh cho quân Tây Lương của Mã Siêu, Hàn Toại một trận tan tành nơi ải Đông Quan. Theo ý tôi, thì cái đa nghi của Tào Tháo, chỉ là cái thận trọng của người tướng, cam vận mạng của cả mấy chục vạn quân.

Ở cái thời nặng mùi Khổng Tử, các anh đồ nho lái nhài những tính điều về «quân sư phụ», Tào Tháo đã bị các anh chê, dùng đủ mọi cách để nói xấu. Đến như công việc chạy vội vào cầu tiêu, các anh cũng đặt tên cho là bị Tào Tháo đuổi. Các anh chê vì các anh muốn làm như Tào Tháo lắm, mà làm không được. Các anh gán cho Tào Tháo cái chức gian hùng.

Có nhiên anh, như Mao Tôn Cương chẳng hạn, muốn khen Tào Tháo, muốn bốc thơm Tào Tháo, nhưng dụt dề không dám viết hết ý. Các anh sợ vua bắt tội... Cái sĩ khí của một lũ tiểu nhân nhỏ nó thể thâm u như vậy đó.

Anh Mao Tôn Cương viết rằng:
Tìm trong sử sách, thấy gian hùng, quyền tướng cũng đầy rẫy như chông gai. Nhưng tức trí đa mưu để thu lấy nhân tài mà thu lấy thiên hạ, thì không ai bằng Tào Tháo Nghe lời Tuân Húc, khởi quân Cần Vương

mà tư vì mình như Chu Văn Vương, thì có vẻ như «trung». Đánh phá Viên Thuật về tội tiếm đế hiệu, mà ngo lời chỉ muốn làm Tào Hậu, thì có vẻ như «thuận». Không giết Trần Lâm vì yêu cái tài, thì tựa như có đức «khoan». Không đuổi bắt Quan Công, để cho ông được tròn chí nguyện, thì ra có vẻ người trọng «nghĩa».

Vương Đôn không dùng nổi Quách Phác mà Tháo thu dùng được kẻ sĩ ấy là Tháo giỏi hơn. Hoàn Ôn không rõ Vương Mãnh mà Tháo biết xét người, ấy là tinh đời hơn. Lý Lâm Phủ tuy chế trị được An Lộc Sơn, nhưng chưa bằng công Tháo đánh rợ Ôn Hoàn ở ngoài viễn ải. Hàn Thác Tru hủy biếm Tần Cối khi đã chết, sao bằng Tào Tháo đánh Đổng Trác ngay lúc còn sống?... Ngậm năm giữ hết quyền binh quốc gia mà vẫn để hoàng đế ngồi kiến hiệu, khác hẳn với Vương Mãng trắng trợn giết vua. Để dành việc thay bậc đổi ngôi cho con làm, Tháo hơn hẳn Lưu Dự là kẻ vội vàng cướp nước. Thật là đê nhất kỳ nhân trong số gian hùng kim cổ.

Tôi đã nói truyện Tam Quốc với ông ngoại trưởng hơi nhiều... Chỉ vì ông đã bỏ anh nhà báo của nhà nước là đã đọc Tam Quốc chưa... Ông còn nói thêm là dân Giao Chỉ hơi đông con cháu Tào Tháo, vì thế, tôi mới mạn phép nói chuyện với ông dài dòng về Tam Quốc. Khi nào một câu chuyện có vẻ «ông nhìn ông nhìn, ông nâng ông nâng» dài như kẹo cao su bàn cái lẳng nhăng như vài ba cái hội nghị ba lớp, thì người ta gọi là nói chuyện vòng vo Tam Quốc. Ông ngoại trưởng nhắc tới Tam Quốc, không biết rằng có ý đó hay không?...

Chúng tôi có quyền nghi những lời tuyên bố của các chính trị gia. Ông tổ của chính trị gia là Churchill, một ông già Ang Lê mà tài chính trị nhất định là phải hơn ông ngoại trưởng, đã có một định nghĩa, thế nào là một chính trị gia: «Một chính trị gia là một người có thể tiên đoán được những sự việc sắp xảy ra và phải giải thích được nếu những điều tiên đoán của mình không có xảy ra...»

Như vậy, dân Giao chỉ chúng tôi đa nghi là phải lắm. Nhất là người mang bó đuốc đến rọi ánh sáng vào trí óc tăm tối của chúng tôi lại là ông... Càng giải thích lại càng làm cho tình hình tối thêm. Như là vụ về với vợ của anh già Tổng thống Cờ hoa. Như là vụ bầu thông cáo chung bằng hai thứ chữ Giao chỉ và Cờ hoa, nghĩa lại khác hẳn nhau. Giải thích như ông thì thà rằng đừng giải thích, cứ để cho dân chúng nghi ngờ, rồi vài hôm, vật lộn với vật giá leo thang, đi qua đám nhà đổ nát, chửi Cộng sản toáng lên, người dân sẽ dần quên, nếp sống chính trị sẽ trở lại bình thường.

Vụ này làm cho to chuyện chỉ vì ông đấy, ông ngoại trưởng ạ. Chỉ vì ông nói dân Giao chỉ chúng tôi, phần đông là con cháu Tào Tháo. Chúng tôi không bằng lòng như vậy.

Nếu Tào Tháo sống lại, người dân Giao chỉ chúng tôi không ngần ngại gì mà không mượn lưỡi dao đã xư từ Lã Bố để chém dân vài ba thằng giống Lã Bố và Mạnh Đạt của thời Tam Quốc Tội của chúng, chính là tội «tam tính gia nô».

ĐÊ HỨC CẢN

**lời thú tội của thủ phạm
gây ra 6 bà quả phụ**

SỨC VOI

Kính thưa ba tòa quý cụ quan lớn quan nhỏ, kính thưa quý cụ... ngoại ban (g), kính thưa quý cụ... trong rân, con tên thực là ROCKET MADE IN U.S.A., hôm nay con xin ra trước quý cụ để được trình bày hai năm rở mười nội vụ cách đây hơn 2 tháng con đã lỡ tay nước 6 cụ cố tá về tiêu điều miền cực lạc.

Thưa quý cụ,
Sở dĩ con phải ra đây nhận hết tội lỗi là vì sau khi 6 cụ cố tá siêu thăng, có nhiều người, nhất là tội nghiệp 6 bà quả phụ, đã biến thành Tào tháo (xin cụ Ngoại Thành tha cho cái tội đạo văn của cụ), họ nghi ngờ thế này thế nọ, làm cho người ở lại tức anh ách cái mình, mà kẻ ra đi cũng khó ngậm được cười nói chín suối.

Có người nghi rằng không phải chỉ một mình con là thủ phạm, mà tiếp tay cho con còn một lũ lau nhau các cụ thường gọi là ĐAI LIÊN!

Có người thì đổ diệt cho anh chàng phi công lái chiếc trực thăng U-Ti-Ti bữa đó đã cố ý "bắn lăm một cách rất chính xác", chứ có lý nào mất anh ta mà đến độ không trông thấy cả hai chục chiếc xe cần câu đậu lôm ngòm ở trước cửa trường Phước Đức, nơi các cụ đặt Bộ Chỉ Huy?

Có kẻ lại ngờ cho mấy cụ thà khói xanh khói đỏ, thả lộn xà ngẫu khiến cho con nhào xuống định ướm Vi Xi rồi cuộc lại phang ngay phải các cụ nhà mình!

Rồi từ cái ngờ này qua cái ngờ khác, nhiều thứ ngờ lăm, nhưng mà thôi, con xin phép miễn cả kẻ dè ngờ ra đây, vì... các cụ còn lạ gì câu "một mắt mười ngờ", người ta ngờ là có cái lý của người ta, việc mình mình làm, hơi đâu bận tâm cho một, phải hôn, các cụ?

Vậy thì, để tránh cho tất cả khỏi bị mang tiếng oan như Thị Mâu, ý quên Thị Kính chứ, hôm nay con xin quả quyết chính ROCKET con là thủ phạm duy nhất đã gây ra tai nạn kỳ kỳ bữa đó. Con cũng xin thưa ngay rằng chẳng có ai xúi khon xúi dại gì con, con cũng chẳng có bụng dạ nào phân phúc, chẳng dám có ý định đâm dao sau lưng ai. Nếu ai chưa tin, xin hãy theo con lên Lăng Ông Bà Chiêu xem con thế, dù con có bị Ông đập tan thành trăm mảnh nữa, con cũng cam tâm!

Xin các cụ cũng chớ nên nghe lời mấy ông nhà báo "nói láo ăn tiền", các ông ấy là người ngoại thủy biết nước cờ bên trong ra sao mà xía vô tán nhảm. Ai chả biết bữa đó có mấy ông may mắn thoát chết nên có mặt tại chỗ ngay sau khi con vừa "lỡ tay". Nhờ vậy mà có ông được thể chụp hình lia lịa, đem bán tùm lùm, mua được cả xe hơi lái phom phom, còn có ông thì tha hồ khóc như mưa như gió mấy ngày vẫn chưa hết nước mắt trên mặt báo. Nhưng thế thôi chứ, mặc mớ gì các ông ấy cứ gán cái tội "giết người" cho mấy chú em Đai Liên của

con? Các cụ không tin mấy ông ấy, không thèm mời mấy ông ấy tới làm nhân chứng là phải lăm, đã có con nhận tội, một mình con lãnh hết là đủ rồi, đừng làm phiền, làm khổ cho đũa nào thêm nữa!

Thực ra, chính con đâu có sắp tâm hại các xếp của con, con mà có lòng dạ chó má ấy xin cho Trời đánh Thánh vật con! Dù sao đi nữa con được sinh ra là để chống Cộng, hôm đó con nhào ra cũng định là quạt mấy tên Vi Xi núp trên một cao ốc gần đó. Chẳng may con lại đói bụng, thiếu thuốc, nên mới lao ra được nửa đường con đã hết hơi, con hoa mắt, chóng mặt, nên đành nhào đại xuống, ai dè...!

Hỡi, bây giờ sự việc đã lỡ rồi, gương đã vỡ làm sao lành lại được? Các cụ có hiểu cho trường hợp đói bụng "bất khả kháng" của con mà khoan hồng thì con ước nhờ. Bằng không muốn ghép con vào tội gì, đem con ra cho vùi dày ngựa xé, hay tru di tam tộc đi nữa, con cũng đành phải chịu.

Riêng về phần con, lúc này con chỉ biết tin nguồn an ủi ở câu "sống gửi, thác về". Nếu quả thực đây là chân lý, tức là con đã chẳng có tội mà còn có công đưa 6 Cụ Cố "về" sớm để các Cụ khỏi phải chứng kiến mãi cái cảnh "đời là bể khổ", hay là những cảnh "bãi biển nương dâu", càng thấy càng đau đớn lòng chứ chẳng có gì là vui vẻ!

Khốn nỗi, trong vụ này, không phải chỉ có 6 Cụ Cố mà còn 6 bà mệnh phụ, nay vì con bỗng dưng thành rai quả phụ! Con biết suốt hai tháng nay các bà tan cả cô lòng, các bà nguyên rủa con ghê gớm lăm, nhưng con biết làm sao, con, một trái ROCKET không hồn, vô tri vô giác, hoàn toàn phụ thuộc vào bàn tay của kẻ khác!

Lời nguyện cầu của con chỉ là xin được 6 bà tha thứ, chuyện gì đã qua cho qua luôn, được như vậy, con xin kết cỏ, ngậm vành, kiếp sau xin được làm thân trâu, ngựa để đền ơn trời biển.

Con với tất cả, con mong sao đừng ai khi lại đồng tro tàn, vì có khi cũng vậy, không khi cũng vậy, thủ phạm muôn đời cũng vẫn là con, tên ROCKET, và đây ai muốn làm gì cứ làm đi, lúc nào con cũng sẵn sàng đền tội mà!

Gút bái Quý Cụ,
ROCKET MADE IN USA

L.T.S.- Trên đây là lời khai của tên ROCKET trong bữa ra trước Ủy Ban Điều Tra, Gá Sức Voi tình cờ đứng một bên nghe lóm được, nhưng vì bị can nói bằng tiếng Mỹ nên e rằng Sức Voi nghe ba trật ba vuột ghi lại không được đúng lăm. Vậy nếu ai biết chuyện, thấy sai chỗ nào làm ơn làm phúc điều chỉnh lại dùm-xin đa tạ.

TÌM ĐỌC TRONG

VẤN ĐỀ SỐ 13

Nguyễn-Sĩ-Tế:

Phong trào nổi dậy của thanh niên ngày nay

Nguyễn-trần-Kiểm

Kích thước cho chủ nghĩa Quốc gia mới

Thanh tâm Tuyên:

Mưa đầu mùa

Đã phát hành khắp nơi

Gia-long thu băng

132 Trương Minh Giảng Saigon
(Ngã ba Kỳ Đồng
Trương minh Giảng)

Nhận thu băng giao gấp, bán thu băng sẵn, bán đĩa Băng thu sẵn đủ loại nhạc cho đủ loại máy, lớn, nhỏ Stereo, mono, hi fi. Các loại nhạc có thu sẵn như: nhạc êm dịu, kịch-dộng khiêu vũ, tân nhạc mới nhạc tiền-chiến-tuồng cải lương. Băng học ngoại-ngữ: Anh Mỹ, Pháp, Đức, Ý, Nhật, bộ nào cũng có sách học.

Kính mời đến thưởng thức và chọn lựa.
Mở cửa từ 07 giờ sáng tới giờ-nghe-đến cả ngày lễ.

MỖI THÁNG HÃY ĐỌC

QUẦN CHÚNG

Tạp chí của những người
tiến bộ

Chủ biên: CAO-THẾ-DUNG

28-7-1968

CÔNG-LUẬN 12 TRANG

- ★ Đọc 1 tờ Công Luận là đọc 40 tờ nhật báo khác
- ★ Những cây viết « Vịt Giao Chỉ » trừ danh nhật
- ★ Những bình luận gia chính trị sắc bén nhật
- ★ Cả một trang linh, cả một trang Búp Bê
- ★ Tiểu thuyết thơ mộng của Duyên Anh

HÃY ĐÓN MUA CÔNG-LUẬN

SỐ TIẾN VỢT 12 TRANG 10 ĐỒNG

MÓN QUÀ Ý NGHĨA

Quốc khánh nước khác tới nước ta, đều chào mừng nước ta bằng tiếng nước họ. Đồng thời, ta chào mừng họ bằng tiếng Pháp, và bây giờ bằng tiếng Anh. Mới đây, Con Ong đã «bức thom» bác Thủ Hương, vì lần đầu tiên một Thủ Tướng nước ta đã dùng tiếng Việt chào mừng quốc khánh, đó là dịp Thủ Tướng Úc tới thăm VN.

Tổng thống Nguyễn văn Thiệu, khi tới Honolulu đọc diễn văn bằng tiếng Anh. Mặc dầu nền thông ngôn của ta đang thời cực thịnh. Trong khi tiếp xúc với 50 Việt kiều ở Honolulu, Tổng Thống Thiệu tặng mỗi người một tấm ảnh có ký tên vàng hoàng. Giống như các tài tử xi nê ma. Còn các việt kiều thì kính biểu Tổng thống Thiệu một cuốn sách «dạy nói tiếng việt». Nếu Nà Cầu có quyền, nhất định bắt bỏ cả năm chục việt kiều ở Honolulu, về tội khi quân!

GIẤC MƠ HỒI HƯƠNG

Tối 22-7, Nà Cầu tới nhà Minh Võ, và cùng với hẳn ngồi xem ti vi cảnh Tổng thống Thiệu họp báo ở dinh Độc Lập, tường trình về Hội nghị Honolulu. Nhưng ti mờ máy muốn, nên chỉ được xem có đoạn cuối. Thấy một ký giả ngoại quốc, hình như là người Úc, đặt câu hỏi bằng tiếng Anh. Thông ngôn dịch câu hỏi ra tiếng Việt. Rồi Tổng thống trả lời bằng tiếng Anh. Thấy Tổng thống nói tiếng Anh, cả Minh Võ lẫn Nà Cầu đều không hiểu, nên tất máy ti vi không coi nữa.

Vì tới giờ giới nghiêm, Nà Cầu đành ngủ ở nhà Minh Võ. Đêm ấy, vào quảng giờ ti, bỗng thấy Minh Võ nói tiếng Anh lâu lâu giống hệt giọng Texas. Mặc dầu hẳn không biết một xu tiếng Anh. Sáng ra, hẳn kể: «đêm rồi, tao nằm mơ thấy đi Mỹ trở về».

MỘT CHUYẾN ĐI..... THỎ TẢ

Ủy Ban Quốc Phòng của lưỡng viện bỏ lảo nhĩ đồng đi thăm 3 Trường Đại-Học Quân Sự, Chấn Lành Chính Trị và Võ Bị kỳ này có nhiều tiên bộ lảo nhĩ và các Ông Quan to chỉ huy cái Trường này tiếp đãi cũng rất «bôn» đối với Phái Đoàn.

Nhưng không hiểu sao chiều ngày 23/7 khi đến sinh hoạt với các Sĩ Quan khóa sinh tại Đại Học Quân Sự. Mặc dầu Đề Đốc Cang, chỉ huy trưởng đã có nhã ý giới thiệu rằng đây là cuộc tiếp xúc giữa các Nghị sĩ và cử tri, đề cử bầu không khí thân mật. Một Thiếu Tá khóa sinh muốn được giải thích về luật tổng động viên đã được lưỡng viện OK? thì ông tổng thư ký Trần Ngọc Nhuận của cái gọi là Ủy Ban Quốc Phòng chồm chồm ra micro ba hoa xích thố: Riêng tôi cũng quan niệm rằng không cần phải có lệnh tổng động viên vì hiện nay riêng tại Saigon có 22 000 (tôi nói hai mươi hai ngàn) lính và sĩ quan ngồi chơi xơi nước. Nếu lời cô họ ra thì ta sẽ có thêm 2 sư đoàn cũng đủ chán.

Rồi thì là quý ông còn dạy rằng ở đây (Đại Học Quân Sự) là nhà giam những phần tử bất mãn của chế độ... làm cho vị chỉ huy trưởng thộn mặt ra một lúc mới vội vàng xoa tay gọi ông bỏ lảo nhĩ này trở về Liên tại, đứng đi ra ngoài mục đích của chiều hôm nay.

Tuy nhiên ông Tổng thư ký cũng có 1 chút thông minh, nên Ngài đã không quên ân cần nhắc những nhà báo hiện diện là đừng loan tin này. Ông thật trọng lắm đấy chứ? Vì khi ra đi lúc trời vừa sáng, ông decra có gan mời những nhà báo ngoài, và các ông cử dấm gọi mấy thằng nhà báo nhà nước đi theo để bức thom các ông.

Xin mở đầu ngoặc đề mách ông điều này: Các ông chế Hành pháp Hình thức và chủ quan, nhưng tặc ra các ông còn nặng hơn hành pháp nhiều, vì các ông có biết đâu mấy thằng nhà báo nhà nước mà các ông có nhã ý mời đi, nó coi ông chẳng có ký lô nào?

○○○○○○○○○○○○○○○○○○○○

Chủ nhiệm NGUYỄN VĂN MINH
 Chủ bút THƯƠNG SINH
 Ngân phiếu đề tên NGUYỄN VĂN MINH
 Thư từ, bài vở đề tên THƯƠNG SINH
 In tại nhà in riêng CON ONG 101 Võ Tánh Sg

CON CHÓ GHÈ

ẤP TÂY HẢI, XÃ HỒ NAI.

Từ khi mở cửa phú de, rác tròng đi thộp chó, Nà Cầu đã bắt đủ các loại chó. Nhiều lúc ngồi buồn, đếm đầu chó, thì thấy loại chó vườn ít quá. Định hôm nào, xách tròng đi về miền quê, nhưng tình hình mù mịt, sợ rằng mèo ngồi trên trục thăng, nhìn thấy tròng bắt chó, lại tưởng là một thứ khí giới lạ, phóng "rốc kết đới bụng" xuống thì... rồi đời. Bèn ngồi ở nhà, bắt chó theo lối... hàm thu.

Thì đây, một lá thư của hai ông Nguyễn văn Bảy, căn cước số 033574, cấp tại Biên Hoà ngày 1-6-1962 và Nguyễn văn Cầu, căn cước số 033541, cũng cấp tại Biên Hoà ngày 1-6-1962, đã bắt hộ con chó ghè ở ấp Tây Hải, xã Hồ Nai. Tội trạng của chó ghè tên Ché, như sau:

Con chó ghè mới lãnh nạn Cộng Sản từ La Ngà, Định Quán về. Về được hơn một năm, nó đã xoay sở làm đại diện ấp. Và bắt đầu từ đó, nó biết ăn xi măng, ăn tòn, ăn tiền.

Nó chỉ mong tai nạn đến với ấp. Tàu bay rơi đổ nhà, biển cổ lét Mậu Thân, tan nhà, nát cửa, nó đều bám vào đó để ăn. Một gia đình nạn nhân là bà Hoàng tại Thoa, chồng bị xe Mỹ cán chết hai con bị máy bay rớt đè chết ba con bị phông nặng, nhà cháy tiêu tan, mà nó cũng không tha. Tiền trợ cấp cho người ta được tám ngàn thì nó dớp mất bốn, tòn lợp nhà, phát cho bảy tấm thì nó lấy hai tấm, tám bao xi măng thì nó im đi mất ba bao. Những nạn nhân khác trong vụ máy bay rớt ấy đều được nó chèo cổ tòi.

Oai quyền của nó ở trong ấp Tây Hải, xã Hồ Nai thật là ngiêng trời, lệch đất Ai đi thưa nó, thì nó mang lính quận về, hăm hè hăm dọa. Kể ký tên có số căn cước ghi trong mục này cũng đã bị nó «hù» một lần muốn... tề cả ra quân.

Ôi, «cướp đêm là giặc, cướp ngày là quan». mong các ông lớn để ý tới mấy quan cướp ngày nay, cho chúng đi tù thì dân sướng biết mấy.

ĐỒNG CHÍ CỦA CON ONG

Nhận t. ấy không đủ thêm quyền, đổi chữ nghĩa, Con Ong đã không dám x. ng pha vào địa hạt văn hoá, văn nghệ, văn gừng. Vì địa hạt này nhiều rốn của vũ trụ lắm. Nay nhân thấy có tạp chí QUẢN CHỨNG số 3 đã dám đơn tưong độ mà chơi nhau với bọn cường hào văn nghệ bọn lái chữ nghĩa, bọn tầm gửi, bọn phê bình đao búa, Con Ong bèn kết nạp đồng chí. Vậy hệ QUẢN CHỨNG áp đối thủ mà thượng, tận tình chơi nhau bằng chữ nghĩa thì Con Ong làm khán giả. Ngược lại, kẻ nào dùng trò ma giáo đ. tịp với QUẢN CHỨNG tạp chí của những nhà giáo có lương tâm, của những sinh viên có ý thức, Con Ong sẽ vào vòng chiến oảng võ khí nham nhò, sống sượng ngay lập tức.

ĐI TÀU SUỐT

Vài hôm nữa, bạn đọc sẽ bị «nạo bím» 40 ti đề đọc Đi Tàu Suốt dài 100 trang. Của Thương Sinh. Chỉ cần bỏ ăn một tô phở là c vé đi tàu suốt rất vui về.

ĐỨC KHÔNG TỬ

CHIÊU THUA...

Thầy Không Tử dẫn học trò đi về phương Nam. Tới một nơi, thấy một đám nhân loại mặc quần áo xám, kẻ đứng người ngồi la liệt. Bèn hỏi:

— Đây là nơi nào vậy?...

Đám học trò, có kẻ đã từng vào đây năm bảy lượt, lên tiếng trả lời:

— Thưa thầy, đây là trung tâm 3 tuyến mộ và nhập ngũ. Thầy Không Tử không muốn nhìn lâu, vì thấy có lính cầm súng đứng gác, định bỏ đi nơi khác, chà có tiếng gọi theo ời ời. Quay lại nhìn thì thấy một người tuổi trẻ, không có râu mà lại có vẻ như có râu, thì làm lạ, thầy hỏi:

— Mà là ai?...

— Con là đệ tử của thầy. Con là người truyền bá đạo của thầy trên đất nước này mà chúng nó không coi nặng một ký lô nào. Lạy thầy, xin thầy cứu con với.

Một anh học trò vội tường trình cho thầy hay vì

cuộc đời ái tình và sự nghiệp của nạn nhân. Hẳn là Hội trưởng Hội Không Học ở Tây. Nhưng ở cái xứ này, nghĩa Xuân Thu bị coi nhẹ. Lý thuyết «quân, sư, phụ» đã bị đi doong từ khuya. Không có vua, chỉ còn có bốn ông vua Cơ, Rô, Chuồn, Bích. Còn về «sư», thì mấy tháng nay, biển cổ tùm lum, nhà trường đóng cửa, nên các thầy đều ngồi chơi xơi nước. Thầy Không Tử thắc mắc:

— Ta giúp gì được cho mày?...
 — Chúng nó không coi đạo của Thầy là một tôn giáo. Thành ra con không được miễn dịch.
 Thầy Không Tử hết ngay thắc mắc:

— A, thì ra mày muốn đưa đạo của ta vào tôn giáo. Cái đó thì cũng được. Ta nghe nói ở cái xứ này, lãnh tụ một tôn giáo, phía trên cái chức vụ đều có thêm một tiếng «Đức». Như Đức Tổng Giám Mục, Đức Tăng Thống, Đức Thầy... Mày muốn thành lãnh tụ một tôn giáo thì sao không thêm cái chữ đó vào. Đức Hồi trưởng Hội Không Học... Thêm một chữ đó thì thăng nào dám bắt mày đi lính...

Lại vẫn tiếng nói thâm thiết:

— Đã lỡ rồi, thầy dạy con phải làm sao?...
 — Ta chịu... thua. Ngày trước, Nhan Hồi lúc đi làm quan, có tới xin ta lời dạy bảo. Ta chỉ dạy cho nó một chữ nhĩn. Nhĩn là nhĩn. Hãy nhĩn, nhĩn và nhĩn. Bây giờ, ta cũng biết khuyên mày chữ đó. Hãy nhĩn đi.

Rồi thầy Không tử dắt trò đi về phương khác. Chỉ còn tro thân cụ, ông Hội trưởng Nguyễn-văn-Tụ. Nhìn đám nhân loại hùng hực ăn cơm nấu bằng chảo, cá kho bằng thùng, nước mắm đựng bằng lu, ông Hội trưởng nhún vai đi về phía Cầu Lạc Bộ. Nhưng chợt nhớ rằng mình cóc có tiền.

Bên nghĩ tới bài học của thầy. Nhấn là nhĩn. Ông quay về, áp dụng ngay bài học của thầy. Và tối hôm đó ông... nhĩn đối.

TÂM SỰ ÔNG THỊ TRƯỞNG VŨNG TÀU.

Mấy ngày hôm nay, Nà Cầu được một ông bạn làm lớn tới chức Thị trưởng Vũng Tàu, tới thăm lu bù. Anh em lâu ngày gặp nhau, có rất nhiều tâm sự. Nhưng vì tâm sự của anh nặng tới mấy trăm ký lô, nên Nà Cầu cũng muốn vì anh gánh bớt cho đỡ nặng.

Hỏi về vấn đề cơm áo thì anh thở dài... Cơm áo nhà nước, vốn dĩ vẫn thanh đạm. Mà sống với thiên hạ thì thật khó. Những công sự viên đặc lực, như cánh tay phải, cánh tay trái của anh, không hiểu sao cứ bị chặt dần đi. Chặt tay của anh mà không cho anh một cái tay khác, dù chỉ là cái tay giả, làm theo kiến chính hình.

Lý do gì mà đổi «bức» đi của anh các ông Kiến Thiết và Hành Chánh? Đề bây giờ anh bơi lội với đám giã; tờ loạn xà ngầu, không tìm được ai giải quyết. Nà Cầu xin vì anh, tìm cho anh những lý do để anh có thể yên tâm mà ngồi làm việc, hay là yên tâm mà rú áo «phục viên». Xin anh cứ chờ.

đón đọc tác phẩm thứ mười sáu của DUYÊN ANH

MÂY MÙA THU

truyện dài duyên anh

— Một truyện thơ mộng nhất, thiết tha nhất của tác giả «Hoa thiên Lý»
 — Một truyện hiện như đôi giòng sông Tiền Hậu và thom ngát tình người Miền Nam.
 — Một truyện của đũa trẻ mồ côi «Bắc Kỳ» gặp người cha nuôi «Nam Kỳ» cho nó hy vọng và cuộc sống
 — ... với một gánh hát nghèo phiêu bạt lục tỉnh

BÚP BÊ XUẤT BẢN
 ĐÔI MỚT 280 VĨNH VIỄN

TỔNG PHÁT HÀNH

ĐÃ BÁN KHẮP NƠI